Prolog

Întunericul o învelea pe Amelie Coulton ca un linţoliu. Singure bătăile inimii îi aminteau că era încă în viaţă.

N-ar fi trebuit să vină aici – îşi dădea acum seama de asta, cu o convingere care îi umplea sufletul cu groază. Ar fi trebuit să rămână acasă, singură în micul bordei ce se înalţa cu numai câteva zeci de centimetri deasupra apelor întunecate ale mlaştinii. Cel puţin acolo ar fi fost în siguranţă.

Ar fi fost în siguranţă, atât ea cât şi copilul care acum i se agita neliniştit în pântece, lovind-o atât de tare cu picioruşele lui încât adeseori ea se chircea de durere.

Amelie, însă, nu rămăsese acasă. Ghemuită acum în întuneric, simţea pericolul înconjurând-o şi ştia că şi bebeluşul din ea simte acelaşi lucru.

Era urmărită de ochi, dar nu de genul cu care era obişnuită, adică de ochii animalelor care cutreierau mlaştina noaptea, căutându-şi hrana printre ierburi şi rădăcini, strecurându-se în întuneric, păzindu-se de alte creaturi mai înfometate decât ele.

Amelie cunoştea prea bine acei ochi. De mică animalele mlaştinii fuseseră prietenii ei. Când se făcuse mai mare, îi plăcea enorm să stea în întunericul din casa maică-sii şi să privească, din cadrul ferestrei fără geam, către locurile în care ochii lor sclipeau în lumina lunii.

Îşi dorise adesea să fugă noaptea alături de ratoni şi de oposumi şi să hoinărească pe acel teritoriu al ţinuturilor umede.

N-o făcuse, însă, niciodată, căci știa că nu numai animalele vânau noaptea prin mlaștină.

Din umbră pândeau copiii Omului Negru.

Amelie nu știuse niciodată cu siguranță cine erau aceștia, dar era convinsă că ei se aflau acolo, căci maică-sa îi povestise despre ei și o avertizase să stea deoparte.

– Moartea – asta sunt ei, o amenințase ea. Și dac' te duci prea 'proape o să te ia și pe tine și o s' te d'a Omului Negru.

Așa că Amelie stătuse întotdeauna acasă noaptea și nu se aventurase niciodată pe afară, unde spaime de neimaginat o așteptau în beznă.

Până în seara asta, când soțul ei plecase tăcut de acasă. Îl întrebase pe George unde se duce, dar el nu-i răspunsese, ci se uitase la ea cu ochii lui albaștri și indiferenți – ochi care, uneori, o înspăimântau și-i produceau un fior rece pe șira spinării.

Așteptase până ce el se făcuse nevăzut, apoi luase lanterna și coborâse scara până în barcă.

Amelie știuse pe unde s-o ia, căci vasul lui lăsase în urmă un curent de bule de aer în apele liniștite ale mlaștinii, iar auzul ei sesizase clar scârțâitul vâslelor lui, în ciuda orăcăielilor broaștelor și a bâzâitului insectelor.

Habar n-avea unde ajunsese când zărise un foc în zare. Instinctul de conservare îi comandase să întoarcă barca spre mal și să înainteze în tăcere la adăpostul umbrei copacilor care atârnau deasupra limanului apei.

Veniseră și alte bărci, iar acum ea vedea oamenii din ele, cu toate că aceștia nu o vedeau pe ea.

Erau copiii Omului Negru, strecurându-se tăcuți în noapte.

N-o zăriseră, căci treceau pe lângă ea privind doar înainte, cu ochii ațintiți asupra focului care o trimisese pe ea la adăpostul copacilor.

După ce ei trecuseră și după ce ea le văzuse bărcile oprindu-se la malul insulei pe care ardea focul, se strecurase din nou înainte și acum îi putea observa clar.

Stăteau în semicerc în jurul flăcărilor, siluete negre pe fundalul unei străluciri portocalii, nemișcați, ca și cum flăcările îi țintuiau locului.

Încercase să se convingă singură că greșea, că soțul ei nu făcea parte din acest grup tăcut, dar i se puse un nod în gât când recunoscu un smoc de păr care atârna aproape până la nivelul umerilor uneia dintre siluete.

Păr pe care promisese că-l va tăia mâine.

Nu!

Nu era adevărat. Ar fi știut dacă George Coulton ar fi fost unul dintre copiii Omului Negru.

Dar cum?

Cum să-l distingă dintre ceilalți copii ai mlaștinii?

Silueta la care se holba ea, transfigurată, se răsuci ușor. Pâlpâirea portocalie îi lumină chipul.

Privirea lui păru că scrutează întunericul, căutând-o, ca și cum el ar fi știut că ea se află acolo, ascunsă dincolo de lumina tremurătoare.

Amelie tresări și se ghemui în barcă, ținându-și respirația și temându-se ca propriul trup să n-o trădeze.

Ca și cum i-ar fi simțit frica, bebelușul i se agită în pântece. Amelie își apăsă abdomenul cu palmele, mângâind copilul până ce acesta se liniști.

Privirea ei rămase ațintită asupra cercului de umbre din jurul focului până ce o altă siluetă se ivi din bezna copacilor, aproape invizibilă la început, și se îndreptă către luminiș.

Un chibrit scăpără și silueta duse bățul aprins la căpătâiul unei lumânări, apoi la căpătâiul alteia și alteia. Flăcările lumânărilor porniră să ardă strălucitor. În cele din urmă silueta se întoarse și un nou val de groază o cuprinse pe Amelie.

Omul Negru se postă sumbru în fața altarului improvizat, îmbrăcat din cap și până în picioare în negru, cu chipul ascuns de un voal.

Într-un târziu vorbi, cu o voce gravă și sonoră ce se auzea perfect pe întinsul apelor nemișcate.

– Dați-mi ce-i al meu!

Un bărbat și o femeie păși înainte. Amelie icni când lumina de la lumânări le dezvălui trăsăturile fețelor. Își duse instantaneu mâna la gură ca să împiedice vreun sunet involuntar să-i trădeze prezența. Îi știa pe acei doi oameni încă de când era mică.

Erau Quint și Tammy-Jo Millard care se căsătoriseră cu numai câteva luni în urmă. În noaptea dinaintea zilei în care Quint venise s-o ia pe Tammy-Jo, Amelie stătuse cu ea, așa precum și Tammy-Jo stătuse cu Amelie în noaptea dinaintea venirii lui George.

Ieri Tammy-Jo născuse. Amelie fusese alături de ea și de această dată, însoțind-o în barcă spre coliba ei, aflată la o milă de cea pe care o împărțea ea și George, ținând-o pe Tammy-Jo de mână și ștergându-i fruntea cu o cârpă umedă în timp ce Tammy-Jo țipa de durere.

Acea durere o înfricoșase pe Amelie, însă nici pe jumătate precum o înfricoșa acum priveliștea din fața ochilor ei. Tammy-Jo stătea alături de Quint în fața Omului Negru. Bebelușul se odihnea în brațele ei și căuta cu gura sfârcul sânului gol al maică-sii.

Omul Negru își întinse brațele.

– Dați-mi ce-i al meu! bubui vocea lui, cuvintele lovind-o pe Amelie ca niște izbituri de ciocan.

Tăcută, Tammy-Jo își depuse nou-născutul în mâinile Omului Negru, care se răsuci pe călcâie și așeză copilul pe altar ca o ofrandă, desfăcând pătura în care era învelit, până ce trupul palid rămase expus privirilor în lumina dată de lumânări.

De sub faldurile anteriului său, Omul Negru scoase un obiect. Amelie își dădu seama că era un cuțit abia când lama lui sclipi în lumină.

– Al cui e copilul acesta? întrebă Omul Negru, ținând în mână cuțitul deasupra trupului gol al bebelușului.

– Al tău, răspunse Tammy-Jo, cu voce plată, cu ochii ațintiți asupra Omului Negru.

Deși chipul acestuia era nevăzut, fata din barcă tresări închipuindu-și rânjetul său rece, de satisfacție.

Vru să întoarcă, dar își dădu seama că nu poate. Fascinată de silueta Omului Negru, urmări neclintită cum el ridică instrumentul cu ambele mâini cât putu de sus, exact deasupra bebelușului de pe altar. În acea clipă flăcările tremurară, producând mii de scântei în lama cuțitului.

Obiectul începu să coboare.

Se opri o fracțiune de secundă, exact deasupra pieptului copilului.

Bebelușul scoase un mic țipăt când vârful cuțitului îi pătrunse în piept, apoi rămase inert.

Metalul se afundă mai mult în trupul fragedei făpturi.

Involuntar, un strigăt ieși de pe buzele Ameliei, un țipăt ușor de groază pe care ea și-l reținu aproape instantaneu.

Omul Negru tresări și privi în sus, scrutând cu privirea dincolo de foc și de apă. Amelie își închipui ochii lui nevăzuți căutând-o, și fixându-și chipul ei în minte.

Copilul meu, își zise ea. *Vrea și copilul meu.*

Introduse, tăcută, vâsla în apă și începu să împingă barca înapoi. Simțea încă privirea Omului Negru urmărind-o, căutând-o și încercând s-o înșface.

Nu.

Nu pe ea.

Pe copilul din pântecele ei.

Întorcând barca, îl auzi din nou pe Omul Negru:

– George Coulton, rosti vocea gravă. Când îmi vei aduce ce-i al meu?

Urmă un moment de tăcere, apoi Amelie auzi răspunsul soțului ei, clar și lipsit de expresie:

– În noaptea în care se va naște. Atunci ți-l voi aduce.

1

Kelly Anderson simțea prezența lui în apropiere. Îl simțea căutând-o, bâjbâind după ea.

Era acolo, preferând să rămână ascuns, dintotdeauna. Kelly îl zărise fugar încă din vremea când era doar un bebeluș, cu mult înainte de a putea merge sau vorbi.

În visele ei, chipul lui se ivea din bezna somnului, privind-o chiorâș, cu trăsăturile oribil deformate într-un rânjet, cu degetele ca niște gheare ascuțite ale unei păsări carnivore – întinse către ea. Atunci se trezea țipând și maică-sa se grăbea să vină lângă ea, s-o ridice din leagăn, s-o liniștească și să-i șoptească că se afla în siguranță.

Acele cuvinte au fost primele pe care le-a învățat.

Ești în siguranță.

Siguranță.

Chiar și acum, la șaisprezece ani, își amintea de rostirea acelui cuvânt.

Siguranță.

Numai că nu fusese în siguranță. Nici atunci, când maică-sa îi șoptea că totul era în regulă, că avusese doar un coșmar îngrozitor, și nici acum, când, chiar trează fiind, îl simțea strecurându-se tot mai aproape de ea, căutând-o, căutând...

Ce anume?

Oare ce voia el de la ea?

Nu știa nimic despre monstruoasa figură care îi popula coșmarurile; habar n-avea cine era sau de unde venea.

Tot ce cunoștea era că el se găsea acolo, niciodată departe de ea. Aștepta. Și voia ceva.

În seara asta, în timp ce Kelly se plimba agitată în jurul casei pe care o împărțea cu părinții ei, știa că el se afla mai aproape ca oricând.

Era o noapte apăsătoare, neobișnuit de fierbinte pentru un început de iunie, genul de noapte groasă, înăbușitoare, care amenința s-o sufoce. Cu o oră înainte deschisese fereastra, în speranța deșartă că vreo adiere cât de mică i-ar putea răcori pielea sau i-ar putea atenua nebunia de care fusese cuprinsă și care amenința s-o distrugă în acea noapte.

Știa prea bine că ăsta era motivul.

Nu exista nici un bărbat; n-o căutau nici un fel de mâini.

Totul se petrecea în mintea ei.

Așa i se spusese, mai întâi de către maică-sa, apoi de către doctorii la care o dusese maică-sa.

Omul care o urmărea, care îi făcea mereu viața zob, exista numai în închipuirea ei. Ea îl crease cu mult timp în urmă și ar fi trebuit să-l uite tot atunci.

Discuta cu doctorul cam o oră pe săptămână și încercase să facă ce-i spunea el. Încercase să-și imagineze de ce inventase acel bărbat. Multă vreme doctorul insistase că motivul era acela că ea fusese adoptată, de unde și nevoia de a-și imagina un tată care să-l înlocuiască pe adevăratul tată pe care nu-l cunoscuse niciodată. Kelly nu-l crezuse – în definitiv, dacă și-ar fi creat un tată, în nici un caz n-ar fi avut chipul acela monstruos din visele ei. Și de ce să nu-și fi imaginat și o mamă? În plus, îl zărise pe acel bărbat cu mult înainte de a afla că fusese adoptată, cu mult înainte de a începe să înțeleagă cât de diferită era ea față de restul lumii.

În cele din urmă, când bărbatul din coșmaruri refuzase să dispară, Kelly încetase să mai discute despre el, încetase să găsească cauze pentru prezența lui. Îi spusese simplu psihiatrului că el se făcuse nevăzut și așa i se permisese să nu se mai ducă la doctor.

Timp de aproape cinci ani nu mai menționase nimic despre el, dar imaginea care o tortura noaptea nu se atenuase.

Oricum, încetase să strige noaptea când el se ivea din beznă și nu îi mai povestea maică-sii când îl zărea, undeva la periferia razei ei vizuale.

Aproape că nu mai vorbea despre nimic, îngrozită că s-ar putea da de gol și, astfel, părinții, profesorii sau copiii pe care îi cunoștea ar fi putut descoperi că era nebună.

Căci asta era.

Nebună.

Era cumplitul ei secret, pe care numai ea îl cunoștea.

În noaptea asta, însă, coșmarul avea să ia sfârșit.

Se opri din hoinăreala fără rost prin casă și se duse în micul ei dormitor. Noaptea fierbinte și umedă părea și mai sufocantă în spațiul restrâns al încăperii. Kelly trecu în revistă cele câteva obiecte care se aflau lângă pereți.

Își zise că era un loc care arăta obosit, plin cu mobilă uzată, care nu-i fusese niciodată de vreun folos, nici chiar nouă.

Exact ca ea: obosită, uzată, de nefolosit.

Cu câteva luni înainte, Kelly acoperise pereții cu postere – imagini ciudate, întunecate, cu diferite formații ale căror discuri le colecționa, dar pe care rareori le asculta.

Un alt secret al ei: nu o interesau acele formații, de fapt nu-i plăcea muzica lor și nici măcar posterele nu o atrăgeau prea mult. Acestea, însă, dădeau o pată de culoare camerei, așa cum hainele pe care le purta – în majoritate negre, pline de decorațiuni metalice și bumbi mari și urâți – erau destinate să acopere hăul pe care îl simțea în sufletul ei.

Doar că Kelly nu era goală pe dinăuntru.

Aproape că simțea bebelușul pe care îl știa că se dezvoltă în pântec.

De unde venise?

Oare bărbatul fusese cel care îl pusese acolo?

Oare o posedase într-o noapte, urcându-se pe ea când dormea?

N-ar fi aflat? Nu s-ar fi trezit, simțindu-l înăuntrul ei?

Nu, n-ar fi aflat.

Și-ar fi blocat mintea, refuzând să recunoască ce se petrecea, căci ar fi țipat dacă și-ar fi permis să trăiască experiența.

Ar fi țipat, și-ar fi trezit părinții și atunci ei ar fi constatat cât de nebună era.

Nu, a trebuit să tacă, să se retragă în somn în timp ce bărbatul o poseda. Știa, însă, că el fusese acolo și cunoștea ce făcuse.

Constatase totul cu o lună în urmă, când începuse să se simtă rău în fiecare dimineață, luptându-se să nu vomite, îngrozită la gândul de a le dezvălui părinților ce pățise.

Cu o săptămână înainte, când nu-i venise ciclul, Kelly începuse să se gândească la ce-i rămânea de făcut.

Habar n-avea de unde răsărise ideea. Acum, însă, sosise ceasul. Era singură în casă, hotărâtă, și avea în minte gândul ciudat că știuse *dintotdeauna* că așa se va sfârși – că într-o noapte, când nu se va mai putea suporta pe sine, va pune capăt definitiv.

Plecă din camera ei, nederanjându-se să stingă lumina, și intră în baia micuță care separa camera ei de cea a părinților. Rămase în penumbră câteva minute, uitându-se fix la imaginea din oglindă. Numai jumătate din față îi era luminată, cu lumina slabă ce venea dinspre hol. Își vedea un ochi – ochii despre care maică-sa insista că sunt verzi, dar pe care ea îi credea căprui-deschis.

Ochiul se holba la ea din oglindă. Începu să aibă senzația aparte că nu-și vedea, de fapt, imaginea reflectată. În oglindă era altcineva, o fată pe care abia dacă o știa.

O străină.

O străină ale cărei trăsături păreau mai îmbătrânite decât cele ale unei ființe de șaisprezece ani, a cărei piele părea îngălbenită de vârstă, în ciuda tinereții.

Zări un chip lipsit de viață, golit de bucuria și pofta tinereții. Fața unui orfan, ceea ce, de fapt, și era, în ciuda celor spuse de părinții care o adoptaseră.

În acea clipă, peste umărul ei umbrit apăru o altă imagine.